

maaste ellers ikke vilde have været Tilfældet. Man forstaaer derfor let, at de have holdt sig tilbage, trods de betydelige Nødtigheder, der ere knyttede til det at have et uplettet Rygte.

Der var i sin Tid, da vi behandlede Lovforslaget om Alderdomsunderstøttelse — som jeg selvfølgelig ikke skal komme ind paa nu, undtagen for saa vidt som det tjener til at opløse, hvad jeg har at sige om det foreliggende Forslag — mange, eller i alt Fald ikke saa, som mente, at denne Lov ingen Betydning vilde faa, at de fattige ikke vilde bryde sig om den, men i saa Henseende viste Kendsgerningerne det modsatte. Det viser sig jo nemlig, at der er en Mængde, der søge Indfødsret, som ikke før gjorde det, og det er rimeligt eller sikkert, at det er for at faa Alderdomsunderstøttelse. Ligeledes er der nu mange, der søge Vresoprejsning, som ikke før søgte den; før var deres Antal ca. 70 om Aaret, men i 1892 var der over 300, nemlig 322, og Aaret efter over 200. Naturligvis vil Antallet aftage; selv om vi ikke vedtage denne Lov, vil der ikke være saa mange gamle Stader tilbage, det kan der næppe være Tvivl om; men ikke desto mindre er det slemmt, at der er nogle tilbage, og allerede af den Grund forekommer det mig, at Lovforslaget her maa anbefales, og jeg for min Part kan ikke andet end være den højtærede Justitsminister taknemmelig for det liberale Standpunkt, han har indtaget — og som han meget ofte indtager paa det juridiske Omraade — over for dette Lovforslag i det andet Ting, idet han i Hovedsagen, i Grundtanken, har givet det sin Tilslutning. Ikke alene lige over for Alderdomsunderstøttelsen mener jeg, at dette Lovforslag har sin Betydning. Jeg synes tillige, at det ganske i Almindelighed, selv om Alderdomsunderstøttelsesloven ikke havde været til, dog fortjener at fremmes. Naar en Mand eller Kvinde første Gang forser sig, fejler det ikke, at deres Forsæt som Regel er, at de ikke ville gentage det tiere, at de med andre Ord ville forbedre sig og blive andre Mennesker. Det kan da ikke nægtes, at naar saadanne Forsætter fattes, er det en slem Ting, at de paagældende skulle have den Bevidsthed, at de hele deres Liv igennem, eller i hvert Fald i en betydelig Del deraf, skulle staa som mærkede i den offentlige Bevidsthed. Nu ved jeg vel, at vi have Loven af 3dje April 1868; men den er som sagt meget omstændelig, og Fremgangsmaaden derefter kan være meget vanskelig for den Slags Folk at udføre, og i alt Fald kunne de ikke gøre det ved egen Hjælp, men maa

søge andres Hjælp. Det forekommer mig, at over for den Slags Smaaforsæelser, som ere begaaede i Ungdommen, eller over for Forsæelser, begaaede senere af Trang — naar man f. Eks. har taget Brænde eller Levnedsmidler, fordi man lider Nød — maa det være styrkende for de paagældende, naar de fatte deres gode Forsætter, da at vide, at de om nogen Tid kunne faa det Mærke af sig, som Samfundet foreløbigt har mærket dem med, og uden at de behøve at have nogen videre Ulejlighed dermed. Jeg vil saagar sige, at jeg vilde gerne have, at man var gaaet lidt videre, saaledes at man egentlig havde revideret Loven af 3dje April 1868, i Stedet for at give et Tillæg til den; men jeg vil dog tillige straks paa Forhaand udtale, at jeg staaer altid paa det Standpunkt, at naar man ikke kan faa det bedste, tager man det næstbedste; kunne vi kun faa det, her foreligger, maaste med de Redaktionsændringer, som den ærede 9de kongevalgte Landstingsmand (Steffensen) udtalte sig om, tage vi det. Men ellers vilde jeg gerne sige, at jeg for min Part tror, at det vilde have været i Samfundets Interesse, om man jagde, at Virkningen af den Slags Straf, og de Forsæelser, som have denne Straf til Følge, som her er Tale om, kan bortfalde efter 5 Aars Forløb, saa at Loven af 3dje April 1868 med sin meget omstændelige Fremgangsmaade egentlig kun kom til Anvendelse paa de større Forsæelser. Man skulde altsaa med andre Ord frevidere denne Lov, og maaste samtidigt revidere den paa et andet Punkt, med Hensyn til hvilket den højtærede Justitsminister har udtalt i det andet Ting, at den var mindre heldig affattet. Det er maaste dog muligt, at dette paa det Tidspunkt, hvor vi nu befinde os, ikke laaber sig gøre, og jeg skal derfor være tilfreds med Lovforslaget, maaste noget ændret; thi i flere af de Ting, som den ærede kongevalgte Landstingsmand udtalte sig om, kan jeg være enig med ham.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister om min Forstaaelse af Slutningspunktummet er rigtig, nemlig, at naar en Mand eller Kvinde f. Eks. søger Alderdomsunderstøttelse eller andre af de Goder, til hvilke det er nødvendigt at have et uplettet Navn, f. Eks. Næringsbevis, behøver vedkommende just ikke at staa med Beviset i Hænde fra vedkommende Øvrighed, i Kjøbenhavn Magistraten og paa Landet Øvrigheden. De behøve det ikke, men de kunne gøre det, og de ville tit gøre det for en Sikkerheds Skyld, og for at ikke andre skulle gøre det i Stedet for dem selv. Jeg forstaaer det saaledes, at selv om de ikke gøre